

*Susan
Mallery*
Heerlijk
begin

Vertaling Coby van Diemen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2008 Susan Macias Redmond
Oorspronkelijke titel: *Sweet Trouble*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Coby van Diemen
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Elektrins 08/Plainpicture/ © FinePic, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0729 8
ISBN 978 94 027 6143 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Ze noemen je een gewetenloze schurk,’ zei Diane, terwijl ze het artikel in het zakelijke tijdschrift zat door te nemen. ‘Dat moet je toch goed doen.’

Zwijgend keek Matthew Fenner zijn secretaresse aan totdat ze glimlachend opkeek.

‘Je vindt het toch fijn als de mensen je een gewetenloze schurk vinden?’ vroeg ze fijntjes.

‘Ik vind het fijn als de mensen ontzag voor me hebben,’ corrigeerde hij haar.

‘En als ze voor je sidderen.’

Hij knikte. ‘Dat kan nooit kwaad.’

Diane legde het tijdschrift geopend op zijn bureau. ‘Wil je nooit eens een keer aardig gevonden worden?’

‘Nee.’ Omdat aardige mensen werden bedonderd. Dat had Matthew lang geleden al ondervonden. Hij pakte een van de notitiebriefjes bij zijn telefoon. Toevallig had de vrouw van wie hij die harde les ooit had geleerd, net geprobeerd hem telefonisch te bereiken.

Zijn secretaresse zuchtte. ‘Ik maak me zorgen om je.’

‘Zonde van je tijd.’

‘Maak je niet druk, ik doe het alleen buiten werktijd.’

Stuurs keek hij de dame van in de vijftig aan, maar ze trok zich er niets van aan. Eigenlijk vond hij het wel prettig dat ze zich niet door hem liet intimideren, hoewel hij dat nooit zou toegeven. Ondanks zijn reputatie als geslepen zakenman wilde hij niet dat zijn medewerkers in elkaar

doken als ze hem zagen. Althans, niet doorlopend. ‘Had je verder nog iets?’ vroeg hij, waarna hij een veelbetekenende blik op de deur wierp.

Diane stond op. ‘Jesse heeft weer gebeld. Voor de derde keer in drie dagen. Ga je haar nog terugbellen?’

‘Maakt dat iets uit?’

‘Ja. Als je niet van plan bent haar terug te bellen, wil ik haar uit haar lijden verlossen. Meestal ben je duidelijker tegen je leeghoofdige scharrels. Als je ze eenmaal hebt gedumpt, bellen ze zelden nog...’

‘Ik heb je gevraagd ze niet zo te noemen.’

Onschuldig knipperde Diane met haar ogen. ‘O ja? Dan spijt het me dat ik ze zo noemde.’

Ze loog, maar hij zei er niets van. Dat ze de dames met wie hij iets had zo aanduidde, was haar manier om haar afkeuring te laten blijken. Ze vond ze volkomen inwisselbaar. Stuk voor stuk waren het natuurlijk schoonheden zonder hart en hersens, klaagde ze altijd, en daar had ze geen ongelijk in. Wat er bij Diane echter niet in ging, was dat hij bewust dat soort types uitkoos. Omdat hij niet uit was op meer.

‘Jesse is iemand van vroeger,’ zei hij, hoewel hij dat meteen betreurde. Het ging Diane niets aan. Dat deel van zijn leven had hij al lang geleden afgesloten.

‘O ja? Heeft zij wél een persoonlijkheid, of misschien zelfs...’ Ze zwaaide met haar hand voor haar gezicht alsof ze wilde voorkomen dat ze flauw zou vallen. ‘...hersens? Nu je het zegt, ze klonk inderdaad bijna normaal.’

‘Nu je het zegt? Volgens mij zei ik dat niet.’

‘Volgens mij wel. Maar vertel eens wat meer over je mysterieuze verleden met deze dame.’

‘Je kunt nu wel gaan.’

‘Waarom is ze teruggekomen naar Seattle? Zou ik haar aardig vinden? Vind jij haar aardig?’

Hij wees naar de deur.

Gedwee liep Diane de aangewezen kant op. ‘Dus de volgende keer mag ik haar gewoon doorverbinden?’ Toen Matt er niet op inging, verdween ze.

Hij stond op en liep naar het raam. Zijn kantoor lag op de bovenste verdieping van een torenflat, vanwaar hij een magnifiek uitzicht over de stad had. Zijn carrière verliep in alle opzichten succesvol. Hij had het gemaakt en hij had alles wat hij wilde: geld, macht, aanzien en niemand aan wie hij verantwoording hoefde af te leggen. Langzaam en doelbewust verfrommelde hij het notitiebriefje met het bericht van Jesse, waarna hij het in de prullenbak gooide.

Jesse Keyes kon niemand iets verwijten. Ze had helemaal zelf de beslissing genomen om terug te gaan naar Seattle. Goed dan, misschien met een beetje hulp van de belangrijkste man in haar leven. Glimlachend keek ze via de achteruitkijkspiegel naar haar zoontje van vier. ‘Zal ik je eens wat vertellen?’ vroeg ze.

Enthousiast veerde het jongetje op. ‘Zijn we er?’

‘Goed geraden!’

De kleine Gabe klapte in zijn handen. ‘Hoi!’

Naar verwachting zouden ze zo’n beetje de hele zomer in Seattle blijven, totdat ze haar verleden op orde had gebracht en enige duidelijkheid over haar toekomst had. Ze parkeerde, stapte uit, bevrijdde Gabe van zijn gordel en hielp hem uit zijn stoeltje.

Even later stond het jongetje naast haar te staren naar

het gebouw van vier verdiepingen. ‘Gaan we hier slapen?’ vroeg hij vol ontzag. ‘Echt?’

Het hotel was op zijn hoogst bescheiden te noemen, want ze had nu eenmaal geen geld voor iets beters. In elk geval had hun kamer een klein keukentje en was het er schoon, volgens de beoordelingen op internet althans. Zodra ze enig idee had hoelang ze zouden blijven, zou ze proberen een appartement te betrekken van een van de vele studenten die in de zomer wegtrokken. Omdat het voor Gabe de eerste keer was dat hij in een hotel zou verblijven, was het voor hem allemaal heel nieuw en spannend. ‘Echt,’ zei ze.

Niet veel later testte Gabe de vering van de matrassen uit om te bepalen welk bed hij wilde. Ondertussen pakte Jesse de koffer uit die ze vier trappen op had gezeuld. Ze moest echt eens wat aan haar conditie gaan doen, want haar hart bonkte nog na van de klim. ‘Zo, dan gaan we eerst maar eens lekker ergens eten,’ zei ze. ‘Heb je zin in spaghetti?’

Hij rende naar haar toe en sloeg zijn armen om haar benen. Terwijl ze over zijn zachte bruine haar streek, fluisterde hij: ‘Dank je, mam.’

Het kwam zelden voor dat hij zijn favoriete kostje in een restaurant mocht eten. Nu was ze echter te moe om te koken. Vanuit Spokane was het een rit van vijf uur geweest, en de vorige avond was ze nog tot na middernacht aan het werk geweest om zo veel mogelijk fooien binnen te halen. Tijdens haar verblijf in Seattle zou ze het verder zuinig aan moeten doen.

Ze knielde neer zodat ze op ooghoogte met hem kwam. ‘Volgens mij vind je het daar heel leuk.’ Volgens de beschrijving was het restaurant gezellig en kindvriendelijk,

zodat Gabe ongestoord met zijn eten zou kunnen knoeien, terwijl zij een glas wijn dronk en deed of alles in orde was.

‘Zie ik mijn papa morgen?’

Jesses hart begon weer te bonken, maar deze keer niet vanwege de trappen. ‘Morgen nog niet, maar wel snel.’

‘Ik vind mijn papa geweldig,’ zei Gabe.

‘Dat weet ik.’ Of althans, ze wist dat hij het geweldig vond dat hij een vader h ad. Dat was ook de reden dat ze had besloten haar verleden onder ogen te komen en terug te keren naar Seattle. Een jaar eerder was de jongen al vragen gaan stellen. Waarom hij geen vader had, waar hij dan was en waarom hij niet bij hem wilde zijn.

Jesse had overwogen te liegen en simpelweg te zeggen dat Matt dood was, maar toen ze vijf jaar daarvoor uit Seattle was weggetrokken, had ze gezworen anders te gaan leven. Niet meer te liegen en niet meer te bedriegen. Ze had er hard aan gewerkt om volwassen te worden, een leven te creëeren waar ze trots op was, haar zoon alleen op te voeden en altijd eerlijk te zijn, wat er ook gebeurde. Dat betekende dat ze Gabe de waarheid had moeten vertellen. Dat Matt niet wist dat hij een zoon had, maar dat het misschien tijd werd om daar verandering in te brengen.

De gedachte dat ze Matt zelf ook weer zou zien, zette ze snel van zich af. Voorlopig zou zich concentreren op haar blije zoon en de liefde die ze voor hem voelde. De rest zou vanzelf wel goed komen, hoopte ze.

Matt was namelijk niet de enige die ze onder ogen moest komen. Ook waren daar Claire, de oudere zus die ze nooit echt had gekend, en Nicole, de oudere zus die haar bloed waarschijnlijk nog steeds wel kon drinken. Over gezellig thuiskomen gesproken!

Ach, daar zou ze zich de volgende dag pas druk om maken. Vanavond had ze spaghetti, het kinderkanaal en extra tijd voor Gabe, het beste wat haar in haar leven ooit was overkomen. ‘Ben je zover?’ vroeg ze, haar armen uitgestrekt naar Gabe.

Hij sprong erin, liefdevol en vol vertrouwen, alsof hij wist dat ze hem nooit pijn zou doen, hem nooit in de steek zou laten. Dat was ook zo, wat er ook gebeurde. Dát aspect van haar leven was in elk geval op orde.

‘Tjonge, die heeft goed geboerd,’ mompelde ze toen ze de volgende dag een lange oprit naar een vrijstaand huis aan een meer op reed. Gelukkig hoefde ze niet aan een of ander personeelslid uit te gaan leggen wat ze kwam doen, want het toegangshek stond open. Niet dat ze zich Matt kon voorstellen met personeel. Ze zouden hem maar op zijn zenuwen werken. Vijf jaar geleden in elk geval nog wel. Maar hij was ongetwijfeld veranderd. De man uit haar herinneringen zou nooit op zo’n enorm landgoed zijn gaan wonen, compleet met een bronzen sculptuur op het gazon.

Verbaasd keek ze naar het bizarre stuk moderne kunst. Ze parkeerde bij de brede openslaande deuren, achter een dure cabriolet. Haar eigen oude barrel stak er wel erg bij af. Gelukkig mankeerde er nooit wat aan, en dankzij de vierwielaandrijving reed ze er in elk geval veilig mee door het besneeuwde Spokane. Na een verontschuldigend klapje op het dashboard pakte ze haar tas en stapte ze uit.

Voordat ze de verandatreden van het enorme huis op liep, controleerde ze of de foto’s van Gabe inderdaad in het voorvakje van haar tas zaten. Omdat ze al zenuwachtig genoeg was voor het weerzien met Matt, wilde ze niet ook

nog eens paniekerig hoeven zoeken.

De enorme massief houten voordeur leek stevig genoeg om zelfs de grootste geweldenaren buiten te houden. Om haar zenuwen te bedwingen, slikte ze en maande ze zichzelf vooral te blijven ademen. Toen drukte ze op de bel.

Ergens diep in het huis hoorde ze geklingel. Ze wachtte, wetend dat het wel even kon duren voordat men het halve huis door gelopen was. Ze telde tot tien. Daarna tot twintig. Moest ze nog een keer bellen? Het was zaterdagochtend, halftien. Ze hoopte dat Matt thuis was, maar hij kon natuurlijk ook in de sportschool zijn. Of op kantoor. Of bij een vriend, of vriendin... In een supermarkt zou hij vast niet zijn, want...

Opeens ging de deur open. Jesse zette zich schrap voor het weerzien met Matt, maar ze keek recht in de ogen van een lange slanke roodharige met een ultrakort sexy nachtponnetje aan. Het was overduidelijk dat ze niets meer aan had dan dat. Ze was begin twintig en buitengewoon mooi, met grote donkergroene ogen, enorme wimpers, een crèmekleurige huid, fraaie borsten en grote pruillippen.

‘Matt!’ riep ze lijsig naar achteren, ‘dat je er anderen op nahoudt, vind ik niet leuk, maar oké. Maar ze moeten niet ook nog eens opduiken als ik een date met je heb!’

Met de mogelijkheid dat een vrouw open zou doen, had Jesse totaal geen rekening gehouden. Na vijf jaar was het natuurlijk wel logisch dat Matt een ander had. Of meerdere. ‘Ik ben geen date,’ zei ze snel. Ze had er spijt van dat ze die ochtend niet iets meer aan haar uiterlijk had gedaan. Ze had zich alleen gedoucht, crème en mascara opgedaan en haar lange steile haar laten drogen. Verder was ze vooral druk bezig geweest met Gabes ochtendritueel.

De roodharige fronste. ‘Matt!’

Toen de deur wijder openging, deed Jesse automatisch een stap naar achteren, hoewel het weerzien daardoor niet minder heftig zou worden.

Hij was nog net zo lang als in haar herinnering, maar hij was wel iets steviger geworden. Zijn overhemd met korte mouwen hing open boven zijn versleten spijkerbroek, waardoor ze zijn gespierde borst met donkere haren kon zien.

Haar blik gleed omhoog naar zijn gezicht, naar de ogen die ze altijd weer terugzag in hun zoon. Met een schok besefte ze dat ze Matt na al die tijd nog steeds miste. Ook bedacht ze dat ze hem door Gabes aanwezigheid waarschijnlijk nooit meer kunnen zou kunnen vergeten.

Ze had altijd al verwacht dat Matt het ver zou schoppen. In die vijf jaar had hij het allemaal waargemaakt. Hij straalde macht en zelfvertrouwen uit.

‘Jesse,’ zei hij kalm, alsof het hem niet verbaasde haar te zien – alsof ze elkaar de week ervoor nog tegen het lijf waren gelopen.

‘Hallo, Matt.’

De roodharige zette haar handen in haar zij. ‘Ga weg. Ksst...’

Ksst? Jesse moest haar lachen inhouden. Was dat het beste wat deze dame kon verzinnen?

‘Wacht even op me in de keuken, Electra,’ zei Matt, zonder zijn blik van Jesse af te wenden. ‘Het duurt niet lang.’

‘Ik peins er niet over. Wie is dit, Matt?’

Electra? Wat een naam, dacht Jesse.

‘Wacht op me in de keuken,’ herhaalde hij streng.

De roodharige droop af. Pas toen ze volledig was verdwenen, zei Matt: ‘Kom binnen.’

Jesse liep naar binnen en zag een grote kamer, veel hout en een prachtig uitzicht over het meer en de skyline van Seattle. Toen haalde ze diep adem en richtte zich tot Matt. ‘Sorry dat ik zomaar binnen kom vallen. Ik heb geprobeerd je te bellen.’

‘O ja?’

Zijn blik was nog net zo donker als ze zich herinnerde, maar veel moeilijker te doorgronden. Ze had geen idee wat er door hem heen ging. Was hij overdonderd? Geïrriteerd? Of was ze gewoon iemand die hij kende, iemand die hem van zijn kop koffie afhield?

Het weerzien met hem was verwarrend. Vertrouwd en toch vreemd. Bij hun laatste ontmoeting was hij zo boos en gekwetst geweest, dat hij er alles aan had gedaan om haar te krenken, en met succes.

‘Heb je mijn berichten niet gekregen?’ vroeg ze, zeker wetend dat dat wel zo was.

‘Wat wil je, Jesse? Het is zo lang geleden. Waarom nu?’

Opeens voelde ze zich ongemakkelijk. Eerst even luchtig babbelen was er kennelijk niet bij. Er waren wel duizenden dingen die ze kon zeggen, maar er was maar één echte reden. Ze deed haar tas open, pakte de foto’s eruit en gaf ze aan hem. ‘Vijf jaar geleden heb ik je verteld dat ik zwanger van je was. Je geloofde me niet, zelfs niet toen ik zei dat een DNA-test de waarheid kon aantonen. Intussen is hij vier, en hij blijft maar naar je vragen. Hij wil je leren kennen. Ik hoop dat jij het ook wilt, nu er zoveel tijd overheen is gegaan.’

Het liefst wilde ze blijven praten, om dingen op te helderen en zich te verdedigen. In plaats daarvan perste ze echter haar lippen op elkaar.

Matt pakte de foto's aan en bekeek ze. Eerst registreerde hij niet veel meer dan een klein jongetje dat naar de camera lachte. Haar woorden deden hem niets. Een kind? Hij had inderdaad geweten dat ze zwanger was, maar van hem? Onmogelijk. Dat geloofde hij toen niet en nog steeds niet. Ze probeerde alleen maar een graantje mee te pikken van zijn succes, dat was alles.

Bijna met tegenzin bekeek hij de foto's nogmaals en nog een derde keer. Hij moest bekennen dat het kind hem bekend voorkwam. Die ogen... Opeens zag hij de gelijkenissen. Niet alleen de ogen, maar ook de kin. 'Wat is dit?' gromde hij. Was dit echt zijn kind?

'Hij heet Gabe,' zei Jesse zacht. 'Van Gabriel. Hij is vier en het is een heerlijke jongen. Hij is slim, grappig en hij heeft veel vriendjes. Zijn aanleg voor cijfers heeft hij ongetwijfeld van jou.'

Matt kon zich niet op haar woorden concentreren. Ze spoelden als een regenbui over hem heen, zonder betekenis. Opeens voelde hij een irritatie opkomen, die al snel uitgroeide tot woede. Dus zij had dit kind gekregen en nooit de moeite genomen hem op de hoogte te brengen? 'Je had het me moeten vertellen.'

'Dat heb ik gedaan, maar je wilde me niet geloven, weet je nog? Je zei letterlijk dat het je niet kon schelen als ik zwanger van je was. Je wilde geen kind van me.' Nadat ze een moment had gewacht, vervolgde ze: 'Hij wil je leren kennen, Matt. Hij wil weten wie zijn vader is. Daarom ben ik hier. Omdat het belangrijk voor hem is.'

Het was echter niet belangrijk voor haarzelf. Dat hoefde ze niet eens te zeggen. Dat wist hij zo ook wel.

Toen hij de foto's terug wilde geven, zei ze: 'Hou ze

maar. Ik weet dat het veel is om te verwerken, maar we moeten praten. En jij moet Gabe zien, tenminste, als je wil.'

Omdat hij te boos was om iets te zeggen, knikte hij alleen maar.

'Mijn mobiele nummer staat achter op de eerste foto. Bel me als je eraan toe bent om iets af te spreken.' Na een lichte aarzeling vervolgde ze: 'Nogmaals sorry dat ik zomaar voor je neus sta, maar je was niet bereikbaar. En ik heb Gabe niet bewust bij je weg gehouden. Je had heel duidelijk gezegd dat het je niets kon schelen dat ik een kind van je kreeg.' Toen draaide ze zich om.

Hij keek haar na tot ze weg was en sloot de voordeur.

In de hal doemde Electra op. 'Wie was dat? Wat wilde ze? Je hebt toch niets met haar, hè? Ze lijkt me in elk geval niet jouw type.'

Hij negeerde haar en liep zijn werkkamer in. Nadat hij de deur had dichtgedaan, ging hij aan zijn bureau zitten. Daar spreidde hij de foto's voor zich uit en bekeek ze een voor een.

Electra klopte aan, maar hij deed niet open. Hij hoorde haar dreigen met vertrek, maar deed geen moeite om te reageren. Hij had een zoon. Al vier jaar, zonder dat hij het had geweten. Voor haar vertrek uit Seattle had Jesse inderdaad geprobeerd hem te vertellen dat hij vader zou worden, maar ze had kunnen weten dat hij haar niet zou geloven. Niet na wat er was gebeurd.

Hij pakte de telefoon en toetste een voorgeprogrammeerd nummer in. 'Heath, met Matt. Heb je even?'

'Zeker. Wat is er aan de hand?'

'Ik heb een probleem.' Snel legde hij uit dat er een ex onverwacht was opgedoken met een vierjarig kind dat van hem zou zijn.

‘Het eerste wat we moeten doen, is vaststellen of je wel echt de vader bent,’ zei Heath, zijn advocaat. ‘Hoe groot schat je die kans?’

‘Hij is van mij.’ Matt staarde naar de foto’s en verwenste Jesse met de minuut meer. Hoe kon ze dit nieuws voor hem hebben achtergehouden?

‘En wat wil je nu doen?’ vroeg Heath.

‘Haar op alle mogelijke manieren dwarszitten.’